

«Ночами писали кандидатські»

Подружжя медиків – про свою роботу і пацієнтів

Муніципальна бібліотека разом із тележурналісткою Жанною Одиською започаткували проект «Теорії культурних Чернівців». На зустріч запросили подружжя медиків – Оксану та Ігора Полівських.

Надія БУДНА

Їх послано-бажання допомогти хворим людям стати здоровими і почуватися шаленими. І боє досить чималих висот у своїй професії.

Ігор Полівський – хірург, доктор медичних наук, професор, заступник кафедри хірургії Буковинського медичного університету, голова Асоціації хірургів області, член правління Асоціації хірургів України та правління Асоціації онкологічних хірургів України, член Американської асоціації лапароскопічних хірургів.

Оксана Полівська – відомий кардіолог, доктор медичних наук, професор кафедри внутрішньої медицини, фізичної реабілітації та спортивної медицини Буковинського медичного університету, експерт Міністерства охорони здоров'я з нових спеціальностей у медицині.

Подружжя медиків Оксана та Ігор Полівські розповіли читачам муніципальної бібліотеки про свою роботу.

класі приймала доленосне рішення. Закінчивши школу із золотою медаллю, вступила до медичного лузу.

І вже багато років Оксана Степанівна прислухається до

Я почала приглядатися до медиків, цікавитися їхньою роботою. І дійшла висновку, що вони дарують людям найцінніший скарб

Відомий хірург переконаний, що в українській медицині потрібно щось змінювати. «Необхідно оновлювати медичні структури, створювати більше закладів невідкладної медичної допомоги, аби хворим було комфортніше, – ділиться своїми ідеями пан Ігор. – Медицина, яка базувалась на старих засадах, у нинішніх умовах існувати не може, бо є нежиттєздатною. Її потрібно реформувати. Важливою частиною реформи є створення госпітальних округів. Але в цю систему потрібно вкласти багато коштів: у кадри, в діагностичне обладнання та інше. Також слід заохотити населення до страхової системи. За кордоном кожній людині пропонують прийти в клініку на обстеження, призначають певну дієту та годину зустрічі, щоб можна було здійснити повну діагностику і запобігти хворобам. Якщо ж пацієнт з якоюсь причиною не прийшов на обстеження, то він, в разі хвороби, апрохонк п'яти наступних років лікується власним коштом».

Конференції, симпозіуми – в Україні, Німеччині, Австрії, Італії, Франції, Польщі... Набути знання подружжя використовувало в своїй роботі. Та основним для них завжди залишався їхній сім'я.

«Ми заохотили кандидатські, згодом народилися донечка, Ба-

спеціальностей у медицині.

«Навчалися в одній групі»

Пані Оксана зізналася, що не одразу образила фах лікаря. В школі тендітна дівчинка захоплювалася музикою, була капітаном волейбольної команди.

«Я багато розмірковувала над життям, його цінностями. Мені подобалися люди з добрим серцем, які реагують на чужу біду, можуть порадити та допомогти, – розповідає пані Оксана. – Я

почала приглядатися до медиків, цікавитися їхньою роботою. І дійшла висновку, що вони дарують людям найцінніший скарб – здоров'я. У випускному

І вже багато років Оксана Степанівна прислухається до людських сердець, щоб виявити найменші порушення в їхній роботі. «Деякі пацієнти потрапляють до нас у дуже важкому стані, – каже кардіолог. – Багатьом вже було встановлено діагнози і призначено лікування, але воно не допомогло. Тому доводиться переглядати всю історію хвороби людини, шукати хибні висновки, застосовувати нові підходи до лікування, щоб зрятувати їй життя».

А пан Ігор у шкільні роки мріяв стати космонавтом, але вступив до медичного інституту. Саме тут познайомився з Оксаною, з якою навчався в одній групі. Вони разом ходили в по-

дійшла висновку, що вони дарують людям найцінніший скарб – здоров'я. У випускному класі прийняла доленосне рішення».

ходи, піднімалися на Говерлу, проходили практику на Черкащині, ночами писали кандидатські дисертації».

«Донечки пішли нашим шляхом»

У студентське минає Ігоря Польницького повертає робота з молоддю. «На нашій кафедрі хірургії нині працює чотирнадцять

справжніх фахівців своєї справи. П'ятеро з них вже є докторами медичних наук, – радіє за своїх колег наставник. – Є кому передавати набуті знання і з ким обговорювати нові нестандартні ідеї. Для найкращіших та найдопитливіших ми створили студентський гурток, який мають право відвідувати як старшокурсники, так і студенти перших курсів».

«Ми захистили кандидатські, згодом народились донечки. Багато справ та клопотів не завадили нам ходити з дівчатками до театру, відвідувати організації, вчити їх любити музику, займатися балетними танцями, – говорить пані Оксана. – Ми навіть їздили на конкурси, де наші донечки займали призові місця. Обидві закінчили школу із золотими медалями і пішли нашим шляхом – стали медиками, захистили кандидатські дисертації».

«Вони обоє мають золоті руки й чуйні серця. Це я вам кажу як їхній пацієнт. Обоє завжди готові прийти на допомогу всім, хто її потребує», – запевнив ректор ЧНУ Степан МЕЛЬНИЧУК. ■